

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

Reuertitur in Hispaniam. XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

ravit : sed statim in Oliueti montem
recurrat, ut qua in parte pedis dextra
vestigium, qua sinistra esset diligenter
animaduerneret, forficesque ex theca
detrahas, ut rursus admitteretur, cui
stodi dedit. Sed redeuntem gaudiosius
maximè exultantem Christianus quidam
à Franciscanis ad eum perquirens
dum missus, Ignatium inuasit, multa mi-
nitans, ac truci vultu frendens, quòd
se in tantum discrimen obiecisset, bra-
chioque apprehenso ad Cœnobium
vsque pertraxit. Ipse verò facile duci se
passus est, magnamque in eo itinere
atque singularem à Domino consolati-
onem accepit, cum ita correptus bra-
chio, & impulsus, Christum, semper
supra se astantem, atque incedentem, &
in Cœnobium vsque sibi veluti præse-
ntem aspiceret.

REVERTITUR IN HISPANIA.

CAPVT XII.

Posteaquam intellexit, diuinam non
esse voluntatem, ut Hierosolymis
remaneret, ad reditum se accinxit,
quo in reditu nonnulla illi memorata
digna acciderunt. Erat hiems maxi-
ma, rigidum, ac niuosum cælum, neque
ille

ille vestimenti plus habebat, quàm femoralia ex crassa quadam tela ad genua vsq; demissa, & thoracem ex nigra tela multis à tergo locis incisum, per exiguā vestē, eamq; attritā & vilē. In insula Cypri tres naues reperit, quarum prima Turcarum erat, altera locupletis potentisq; hominis Veneti ingens ac valida, & aduersus maris, vento umq; impetus satis, vt videbatur, armata atq; instructa: in quā, vt Ignatium admitteret, cum peregrini rogarent nauarchum, hominemq; collaudarent: Si sãctus est, inquit ille, naui nō indiget, super vndas feratur. Itaque in tertiam conscēdit, parua, & iuncturis malè coagmentatā. Eodē die, secundo vento tres simul è portu soluerunt: sed exorta grauissima tempestate, nauis ea, quæ Turcas vehebat, vnā cum vectoribus perijt. Veneta scopulo illisa, naufragium, saluis hominibus, fecit. Exigua illa & minimè stabilis, in qua Ignatius erat, ægre quidem, sed tamen portum quendam Apuliæ tenuit. Inde Venetias salua peruenit, duobus, & eò amplius mensibus in ea navigatione consumptis. In ea vrbe non nihil recreatur. Quindecim sexdecimve nummos argēteos hospiti-

tis cuiusdam sui liberalitate, & ad fo-
 uendum stomachum frigoris vi debili-
 tatum, p̄ni aliquantulum accipit: in-
 de Hispaniam versus discedit. Ferraria
 dum orat in templo, ab illo (vt fit) et-
 iam mendicus quidam elcēmosynam
 petit: Ignatius benignè dat: eius qui
 acceperat admonitu, reliqui egeni qui
 pro templi foribus astabant, certatim
 ad Ignatium confluunt: quibus ille
 quotquot habuit nummos, ad vnum
 elargitur: atque è templo exiens (men-
 dicis omnibus magnis illū vocib san-
 ctum inelamantibus) mendicare ipse
 è vestigio incipit panē, quo eo ipso die
 vesceretur. Ferraria Genuam profectus
 est: sed cum bello atroci inter Hispani-
 arum Galliarumque Reges Gallia
 Cisalpina omnis arderet, admonitus
 est, vt de via deflecteret, ne à militi-
 bus exceptus pœnas acerbissimas da-
 ret, quas multi antea dederant. Ipse
 verò qui Dominum habebat ducem,
 firma in eum fiducia sepe, ire per-
 rexit. Aliquantulum progressus, in mi-
 litum Hispanorum potestatem venit.
 Qui exploratorem ex habitu & spe-
 cie rati, primo quidem verbis hominē
 mulcent: deinde diligenter excutiunt,
 omnesque partes corporis petulan-
 tius

tius etiam perscrutantur. Cùm eorum
 nihil, quæ suspicabantur, inuenissent,
 veste spoliatum ad Præfectum addu-
 cunt. Atq; ante id tempus quidem, ut
 rusticanus & agrestis haberetur, om-
 nes quos alloquebatur viros etiã prin-
 cipes inurbanè erat solitus, & contra
 comunè aliorum morem compellere.
 Sed dũ ducitur ad Præfectum, noua
 quadã formidine correptus, dubitare
 cœpit, nũ expediret suam illam cõ-
 suetudinem intermittere, & alium lo-
 quēdi urbaniorē modum, & commu-
 ni vsui propiorem vsurpare, ac Ducē
 illum alloqui, quàm alios solebat, ho-
 norificentius; ne illè fortè contemptũ
 se putans, acerba in ipsum supplicia
 constitueret. Hanc tamen cogitatio-
 nem ab humano metu profectã intel-
 ligens, ita repulit, ut eam ipsam ob cau-
 sam, nullũ planè honorem Duci habe-
 re decerneret: quod & fecit. Namq; ex
 illo Dux, cuias sit, quærit? ille verò ta-
 cet: unde veniat? silet: nomen sciscita-
 tur: nihil respondet: deniq; ad interro-
 gationes varias multiplicēsq; fixis in
 terrã oculis, animo in cœlũ, tacitus per-
 seuerat, ad vnã illam, Est ne explora-
 tor? tantũ inquit, Nõ sum: ne iustã in-
 iuriæ causam dedisse videretur. Tunc

D. S.

Dux.

80 VITAE IGNATII

Dux ita percitus, milites grauiſſimi
 verbis corripere, ſtultitiam accuſare,
 quod inſanum hominem ad ſe addu-
 xiſſent, & ſimul præcipere, vt eum a-
 moueant, & abire permittant. Hic mi-
 lites Ducis increpatione irritati, pu-
 gnis hominē & calcib. tūdūr, varijs
 cōtumelijs indignū in modū afficiunt.
 Narrabat ipſemet poſteā mirabilem
 quandā ſe id tēporis conſolationē ac-
 cepiſſe, cū eius ignominie veniret in
 mentē, qua Chriſtus Redēptor noſter
 ab Herode, & ab eius militib. affectus
 eſt. Poſt hāc deriſionē, & per ora homi-
 nū traductionē, non defuit militi ſuo
 Deus. Nā Hiſpan^o quidā cōmuni humi-
 litate duct^o, ieiunū adhuc fatigatū q̄
 gnatiū, ac peſſimē acceptū reſecit. Qui
 poſt ieiunū iter ſuū proſequens, à Gallis
 ſpeculatorib. ex turri ex ereubias agē-
 tibus, captus iterū eſt, ad Ducēque per-
 ductus: à quo per humaniter acceptus,
 ac dimiſſus eſt: Genuāq; peruenit. & in-
 de opera Roderici Portundi, hominis
 Cantabri, Hiſpanicarū triremiū præ-
 fecti, ſibi quondam in Catholici regis
 Ferdinandi curia noti, in nauim aſcē-
 dit; & Barcinonem, non abſque peri-
 culo, re nauigauit,

STVDIA